

Arrest

nr. 112 804 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. J. {...}, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pasthou te zijn. U bent afkomstig van het dorp Khoshgombad ook genaamd Qala Regi, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Heel uw leven heeft u daar gewoond, samen met uw ouders en twee broers. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. In Afghanistan was u reeds een vijftal jaar werkzaam als automecanicien in een zaak die u openhield met een zakenpartner. Deze man overleed echter een aantal maanden voor uw vertrek.

Vijf dagen voor uw vertrek kwam een onbekende man, genaamd Zabi, naar uw zaak. Hij gaf te kennen dat hij autopech had en vroeg u mee te komen naar de geparkeerde wagen om het probleem op te lossen. Hij nam u mee op zijn motorfiets naar de plaats waar de wagen stond; dat was op zo'n twintig minuten wandelafstand van de winkel. Daar stond een tweede man bij de wagen. U keek alles na

en constateerde dat de auto niet meer kon rijden aangezien de tank van de auto gevuld was met benzine i.p.v. diesel. Toen u tot deze vaststelling gekomen was, verzochten de mannen u om te proberen de auto te starten met de sleutel. Hierop ging u in de wagen zitten en plotseling zag u verschillende kalashnikovs in de wagen, alsook bommen, kogels en een pistool, die verspreid waren over de achterbank en de passagierszijde. Na de klus werd u 500 afghani meer betaald dan u gerekend had voor uw diensten. Zabi zei dat dit geld voor uw huishouden was. U werd tezelfdertijd ook gevraagd om een kaartje van uw zaak mee te geven zodat men zich in de toekomst ook nog op uw technische kennis van auto's kon beroepen.

Vier dagen later kwam één van hen, Zabi, opnieuw naar uw winkel. Deze keer had hij een boodschap voor u. Hij vertelde u dat hij aangesloten was bij de taliban en dat u daardoor vorige keer de wapens in de wagen had zien liggen. Verder wilde hij u vragen om met hen mee te gaan, zodat u hun auto's onderweg zou kunnen repareren en verwachtte hij ook van u dat u met hen mee zou doen aan de jihad. U stemde hiermee nog niet onmiddellijk in, maar zei dat u het eerst eens ging bespreken met uw familie. Toen u met deze boodschap thuiskwam, raadde uw neef u aan om werk te zoeken buiten uw district en niet in te gaan op het verzoek van de man. Hiervoor bent u met hem meegegaan naar het district Sangin van de provincie Helmand. Helaas kon men u daar geen werk geven gezien u volgens uw taskara minderjarig was.

Toen u terugkwam in uw district werd u beschoten door onbekenden. U kon ontsnappen en vluchtte naar huis. De volgende morgen liet uw moeder u een dreigbrief van de taliban zien die in uw huis geworpen was. U kreeg daarin twee dagen de tijd om u aan te melden aan de taliban. Indien u dit weigerde, zou uw familie vermoord worden.

Hierop bent u naar uw maternale oom gegaan, dewelke een mensensmokkelaar voor u regelde. U kon Afghanistan verlaten in september - oktober 2012 en kwam aan in België op 20 december 2012. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. De reis duurde ongeveer twee dagen. De dag nadat u in België aankwam, vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanspraak legt u uw taskara (origineel) neer, de taskara (origineel) van uw vader, de dreigbrief van de taliban alsook de enveloppe waarmee deze documenten u toegezonden werden.

B. Motivering

Dient echter te worden opgemerkt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend. Tal van elementen leiden immers tot de conclusie dat uw asielmotieven weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw bedrieglijke verklaringen betreffende uw leeftijd. U beweert geboren te zijn in 1996 en aldus minderjarig te zijn. Echter, uit een onderzoek van de Dienst Voogdij, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, blijkt met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u op datum van 10 januari 2013 een leeftijd heeft van ouder dan achttien jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u geen waarachtige verklaringen aflegt betreffende uw leeftijd, is een eerste belangrijke vaststelling in het licht van uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dienen volgende zaken opgemerkt te worden met betrekking tot de mannen die om uw hulp vroegen om hun auto te starten. U verklaart dat een man die u nog nooit gezien had, genaamd Zabi, naar uw winkel kwam (CGVS, p. 8). Hij vroeg u om zijn auto te repareren die autopech had. De auto stond iets verderop (CGVS, p. 10). De omgeving van uw garage ziet er volgens uw verklaringen als volgt uit: uw garage was gelegen vlakbij een regeringsgebouw, dat zich situeerde aan de achterkant van uw garage (CGVS, p. 7). Verder lag uw garage aan een hoofdbaan die veelal gebruikt werd door het Afghaanse leger en Amerikanen in Ranger-voertuigen (CGVS, p. 8). De auto van de mannen stond geparkeerd op slechts 20 minuten wandelen van uw garage (CGVS, p. 11). U verklaart dat u een volledige check-up deed van de auto en meldde dat het probleem te verklaren was doordat de tank van de auto gevuld was met de verkeerde brandstof. U verving de brandstof, waarna u de sleutels kreeg van de twee mannen om de auto zelf te starten (CGVS, p. 12). Zelf stonden de mannen naast de auto te praten. Toen u in de auto kwam, zag u wapens aan zowel de passagierszijde als op de achterbank. Meer bepaald lagen er drie kalashnikovs op de achterbank, één vooraan, een pistool, kogels en bommen aan de passagierszijde (CGVS, p. 12). Bij de afrekening van de kosten, kreeg u 500 afghani extra betaald door Zabi, dit was als het ware een bedanking voor uw prestaties. Ook vroeg hij u uw kaartje van de winkel waarop bijvoorbeeld uw telefoonnummer stond. Toen hij bijna wegging vroeg hij u nog van welk dorp u afkomstig was, terwijl hij u vertelde dat hij van Taghab afkomstig was (CGVS, p. 13).

Het is van belang dat bij deze verklaringen volgende opmerkingen gemaakt worden. Eerst en vooral is het weinig aannemelijk dat deze leden van de taliban u zonder meer laten instappen in een wagen om deze te starten, terwijl daar open en bloot tal van wapens lagen. Dat de taliban op zo'n nonchalante wijze zou te werk gaan, terwijl er toch een aanzienlijke hoeveelheid wapens in de auto lag, is ongeloofwaardig.

Verder dient het CGVS volgende opmerkingen te maken rond het tweede bezoek van die man, Zabi, aan uw garage. U stelt dat hij opnieuw naar uw winkel kwam vier dagen nadat u hem eerst gezien had. Deze keer kwam hij u melden dat hij bij de taliban was en dat u daardoor de vorige keer wapens in zijn auto gezien had. Hij vroeg u dit aan niemand te vertellen. Gezien de taliban veelal onderweg zijn, en ze ingeval autopech steeds op zoek moeten gaan naar een mecanicien, vroegen ze aan u om hen te helpen en hen te vervoegen. U zou hiervoor betaald worden en u zou één keer per maand naar huis mogen gaan. Er werd ook gevraagd dat u hen zou helpen bij de jihad, maar wat dat precies inhield, bent u niet te weten gekomen. Als reactie hierop zei u dat u dit eerst ging bespreken met uw vader. Dat vond Zabi geen enkel probleem. U kon hem opbellen als u een beslissing gemaakt had op zijn gsm; hij gaf u dan ook zijn telefoonnummer (CGVS, p. 14, 15). Toen u die avond thuiskwam, heeft u alles wat die dag gebeurd was, verteld aan uw familie toen iedereen samenzat, inclusief uw vader en neef. Uw neef raadde u af om in te gaan op het verzoek van Zabi. Daarop heeft u naar Zabi gebeld, om hem op de hoogte te stellen van het feit dat u geen toestemming kreeg van uw familie. Zabi werd kwaad en zei u nogmaals dat u betaald zou worden. U zei nogmaals dat u het niet kon doen en daarmee werd de lijn verbroken. Nadien trachtte Zabi u nog enkele malen opnieuw te bereiken, maar u weigerde de telefoon op te nemen (CGVS, p. 15).

Het CGVS beschouwt het als ongeloofwaardig dat Zabi tijdens de tweede keer dat u hem zag, zomaar zou aangeven dat hij lid is van de taliban maar dat u dit aan niemand mag zeggen. Gezien hij u daarvoor nog maar één maal had gezien, en dus nog geen hoogte van u kon nemen wat betreft uw loyaliteit voor de taliban, is het hoogst onaannemelijk dat deze man u zomaar komt vertellen dat hij lid is van de taliban. Temeer omdat u met de garage middenin een gebied gesitueerd was, waar het ANA en de buitenlanders regelmatig passeren (CGVS, p.), is dit geheel onlogisch in de gegeven context. Verder dient aangestipt te worden dat het onaannemelijk is dat Zabi er geen problemen van maakt dat u zijn voorstel eerst wou bespreken met uw familie. In de gegeven situatie, waarin Zabi niets weet over uw eigen ingesteldheid tegenover de taliban en evenmin die van uw familie, lijkt het ongeloofwaardig dat de man er niets op tegen heeft dat u dit met familie wil bespreken. Bovendien was u in het bezit van heel wat informatie over de man, u wist namelijk hoe hij heette, u kende zijn telefoonnummer, u wist waarvan hij afkomstig was en dat hij lid was van de taliban. Dat de man u toelaat om over hem te spreken tegen uw familie, terwijl u mogelijks connecties kon hebben met de regering, of ervoor zou kiezen naar de politie te stappen met hetgeen u wist, lijkt geheel ongeloofwaardig. Hierbij aansluitend is het bevreemdend dat u aangeeft dat u uw familie hierover contacteerde, terwijl u eerder in het gehoor aangeeft dat men in Afghanistan zelfs niet met z'n broer over de taliban kan spreken: hij kan namelijk ook bij de taliban zijn (CGVS, p. 6). Ook deze vaststellingen roepen vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Daarenboven komt het duidelijk naar voren uit uw bewoordingen dat Zabi wilde volharden in zijn doelstelling om u de taliban te laten vervoegen. Hij belde daarvoor namelijk ettelijke keren, terwijl hij na de eerste oproep reeds van u te horen had gekregen dat u niet inging om zijn voorstel. Het CGVS acht het bevreemdend dat u aangesproken werd om de taliban te vervoegen, in een buurt waar nog veel garages waren, terwijl de mannen niets over u wisten. Redelijkerwijs hadden ze voorafgaand aan hun feitelijke vraag enig onderzoek kunnen doen bij uzelf, alsook bij andere garagisten, teneinde enig zicht op de loyaliteit te verkrijgen. Daarentegen houden ze voet bij stuk om u te ronselen voor hun activiteiten, terwijl ze reeds duidelijk wisten dat u niet akkoord ging. Bovendien wil het CGVS ook nog opmerken dat het opmerkelijk is dat u Zabi hoe dan ook contacteert om hem uw beslissing mee te delen. Gezien het een weigering betrof, is het opmerkelijk dat u er toch voor kiest om deze weigering expliciet duidelijk te maken ten aanzien van de taliban. Gezien de reputatie van de taliban en hun wrede manier van handelen, is dit een opmerkelijk gegeven. U geeft hiervoor als verklaring dat u ervoor koos hen wel in te lichten omdat u dacht dat u anders in de problemen zou komen (CGVS, p. 16), hetgeen gezien de context geen afdoende verklaring is. Het is trouwens ook bevreemdend dat Zabi u zijn telefoonnummer gaf (CGVS, p. 13), terwijl hij u gemakkelijk zelf kon contacteren gezien u hem uw kaart gegeven had waarop uw telefoonnummer nota bene stond vermeld (CGVS, p. 14).

Voorts dienen enkele zaken aangeraakt te worden betreffende uw reis naar Helmand. Na de bespreking met uw familie zou uw neef het u afgeraden hebben om mee te gaan met de taliban. In plaats daarvan stelde hij voor om mee te gaan met hem naar het district Sangin van de provincie Helmand om daar te gaan werken (CGVS, p. 13, 14). Hij werkte er zelf bij de Amerikanen en zou kijken voor een job voor u in het districtshuis of bij Jackson Company (CGVS, p. 15). U vertelt dat u niet weet welke provincies u doorkruiste om naar Helmand te gaan vanuit Jalalabad, maar u weet dat u om acht uur 's ochtends vertrok en pas 's nachts toekwam, dus weet u dat het behoorlijk ver was (CGVS, p. 16). Hierbij wenst het CGVS aan te stippen dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk met uw neef naar Helmand bent gegaan. Zo is het bevreemdend dat u zelfs niet in staat bent om één provincie te vermelden die u doorkruiste om richting Helmand te gaan. Ook over de namen van dorpjes waar u passeerde, heeft u geen notie (CGVS, p. 16). Daarentegen duurde de autorit

lang genoeg zodat u de kans had om u daarover te informeren bij uw neef. U vertelt bovendien dat u bij de heenreis drie of vier keer van auto wisselde (CGVS, p. 16). Er kan op z'n minst verwacht worden dat u in staat zou kunnen zijn om toch de naam van een provincie of dorp tussen Nangarhar en Helmand op te noemen. Dit is in uw geval echter niet zo, hetgeen zeer opmerkelijk is.

Bovendien vermeldt u dat u enkel naar het districtshuis geweest bent met uw neef om werk te vragen. Daar werd u echter niet aanvaard omdat u minderjarig was volgens uw taskara. Jackson Company, het bedrijf waar er volgens uw neef ook werk kon zijn voor u, heeft u niet gepoogd te bereiken omdat uw neef voorspelde dat u daar ook niet zou kunnen werken (CGVS, p. 16). Dat u zelfs geen poging doet om Jackson Company zelfs maar te contacteren, is zeer bevreemdend, temeer dit het uitdrukkelijke doel was van uw reis. Ondanks de dwingende reden van uw vertrek uit Nangarhar, de lang reis die u heeft gemaakt en het duidelijke doel van de trip, heeft u Helmand reeds na ongeveer een uur verlaten (CGVS, p. 16). Ook dit mag verbazen. Ook kon redelijkerwijs verwacht worden dat uw neef zich al minimaal zou informeren bij de plaatsen van tewerkstelling die hij voor u in gedachten had i.v.m. de arbeidsvoorwaarden, gezien deze plaatsen zich situeerden op zo'n grote afstand van uw geboortedorp. Hij heeft dit blijkbaar niet gedaan omdat hij niet op de hoogte was van het feit dat u meerderjarig diende te zijn voor de functies. Wanneer u bovendien gevraagd wordt welk soort bedrijf Jackson Company eigenlijk is, bent u niet in staat daar enig antwoord op te geven. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich daar in een twaalf uur durende autoreis met uw neef ten minste minimaal over informeert bij hem. Deze cumulatie van bevreemdende vaststellingen, doet bij het CGVS twijfel rijzen of u wel degelijk in Helmand geweest bent.

Tot slot dienen volgende verklaringen aangehaald te worden met betrekking tot de directe bedreiging die u ervoer in uw dorp. U geeft aan dat u, wanneer u terugkwam in Behsud na de reis naar Helmand, uw naam diverse malen hoorde noemen dichtbij de begraafplaats en dat u daarna beschoten werd. U kon zich laten vallen op de grond en dan wegrennen naar huis. De volgende dag vond u in uw huis een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u twee dagen de tijd had om u aan te bieden aan de taliban. Uw naam stond daar ook in vermeld (CGVS, p. 10, 17).

Over deze verklaringen wil het CGVS volgende zaken opmerken. U verklaart dat uw naam werd genoemd terwijl u beschoten werd toen u terug arriveerde in Behsud. Het is bevreemdend dat u diezelfde nacht gewoon naar huis kon gaan om te slapen, terwijl u de volgende morgen een dreigbrief vond in uw huis. Wanneer de brief er gebracht is, weet u niet. U weet dus niet of de brief al dan niet reeds in uw huis lag toen u die avond thuis arriveerde (CGVS, p. 17). Echter, het feit dat die brief er lag, is een aanwijzing dat de taliban op de hoogte was van uw woonplaats. In beide gevallen is het bevreemdend waarom de taliban slechts een brief achterliet, i.p.v. onmiddellijk op zoek te gaan naar u persoonlijk. Immers, gezien de beschieting was het duidelijk dat de taliban het op u gemunt had. Waarom de taliban dan opteren om u nog twee dagen de tijd te geven om u aan te melden terwijl ze al besloten hebben om tot actie over te gaan en u gewoon weten wonen, is geheel bevreemdend. Het CGVS plaatst dan ook ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van dit element. Ook het feit dat uw broers en ouders in hetzelfde dorp zijn blijven wonen (DVZ vraag 18), is zeer opmerkelijk. In de dreigbrief werd immers gewaarschuwd dat uw familie zou gedood worden indien u zich niet bij de taliban aanmeldde. Dat u ervoor koos te vluchten maar uw familieleden (waarop de represailles zouden uitgevoerd worden) nog een lange tijd in hetzelfde dorp bleven wonen, is bijzonder merkwaardig.

De cumulatie van bovenstaande elementen doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verhaal. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit district Behsud van provincie Nangarhar, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. U stelt met name dat u een garage openhield in de periferie van Jalalabad (CGVS, p. 7). Vooraleer u er begon te werken, genoot u er een tweejarige opleiding (CGVS, p. 5). Verder verklaart u dat u ook reeds vrij vaak naar het stadscentrum zelf geweest bent (CGVS, p. 3). Bovendien stelt het CGVS vast dat u een gezonde jongeman bent en dat u nog een beetje spaargeld heeft in Afghanistan (CGVS, p. 18). Het is dan ook aannemelijk dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in Jalalabad teneinde de situatie in uw thuisregio te ontlopen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat

de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een stuk waarvan de authenticiteit betwist kan worden, gezien de vaststellingen van de Dienst Voogdij betreffende uw leeftijd. De taskara van uw vader werpt geen ander licht op uw asielmotieven. Ook de dreigbrief van de taliban kan, rekening houdend met de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en het gebrek aan authenticiteitsgaranties van dit stuk, bovengaande appreciatie niet wijzigen. Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat Afghaanse documenten slechts een minieme bewijswaarde hebben gezien de wetenschap dat valse documenten eenvoudig beschikbaar zijn in Afghanistan en buurland Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, derde en vierde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekende partij betwist dat zij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar leeftijd. Zij is immers analfabeet en heeft dus nooit met eigen ogen kunnen vaststellen welke haar leeftijd is op officiële documenten. Zij is steeds afgegaan op verklaringen van haar moeder, die haar steeds voorhield dat zij 17 jaar is.

2.5. De Raad merkt evenwel op dat de essentie van de weigering van de asiel- en subsidiaire beschermingsstatus de vaststelling betreft dat verzoekers asielrelaas niet aannemelijk is. De considerans over de leeftijd van verzoeker is dan ook een bijkomend motief. Kritiek hierop kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers relaas niet aannemelijk is.

2.6. Met betrekking tot het feit dat Z. zich zomaar kenbaar maakte, stelt de verzoekende partij dat het voor zich spreekt dat eender welke beweging geen nieuwe leden kan rekruteren zonder zich kenbaar te maken. De verzoekende partij weigerde zich aan te sluiten bij de taliban, waardoor zij op hun zwarte lijst terecht kwam en ernstige redenen had om te vrezen dat haar of haar familieleden leed zou worden aangedaan. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar haar verklaringen tijdens het gehoor bij het commissariaat-generaal met betrekking tot haar trip naar Helmand, het feit dat zij werd beschoten, en de dreigbrief. Zij herhaalt de feiten zoals ze zijn weergegeven in de bestreden beslissing.

2.7. Verzoekende partij haar verantwoording dat *“het echter voor zich spreekt dat eender welke beweging geen nieuwe leden kan rekruteren zonder zich kenbaar te maken”* kan evenwel niet overtuigen om volgend motief in een ander daglicht te plaatsen: *“Het CGVS beschouwt het als ongeloofwaardig dat Zabi tijdens de tweede keer dat u hem zag, zomaar zou aangeven dat hij lid is van de taliban maar dat u dit aan niemand mag zeggen. Gezien hij u daarvoor nog maar één maal had gezien, en dus nog geen hoogte van u kon nemen wat betreft uw loyaliteit voor de taliban, is het hoogst onaannemelijk dat deze man u zomaar komt vertellen dat hij lid is van de taliban. Temeer omdat u met de garage middenin een gebied gesitueerd was, waar het ANA en de buitenlanders regelmatig passeren (CGVS, p.), is dit geheel onlogisch in de gegeven context. Verder dient aangestipt te worden dat het onaannemelijk is dat Zabi er geen problemen van maakt dat u zijn voorstel eerst wou bespreken met uw familie. In de gegeven situatie, waarin Zabi niets weet over uw eigen ingesteldheid tegenover de taliban en evenmin die van uw familie, lijkt het ongeloofwaardig dat de man er niets op tegen heeft dat u dit met familie wil bespreken. Bovendien was u in het bezit van heel wat informatie over de man, u wist namelijk hoe hij heette, u kende zijn telefoonnummer, u wist waarvan hij afkomstig was en dat hij lid was van de taliban. Dat de man u toelaat om over hem te spreken tegen uw familie, terwijl u mogelijks connecties kon hebben met de regering, of ervoor zou kiezen naar de politie te stappen met hetgeen u wist, lijkt*

geheel ongeloofwaardig. Hierbij aansluitend is het bevreemdend dat u aangeeft dat u uw familie hierover contacteerde, terwijl u eerder in het gehoor aangeeft dat men in Afghanistan zelfs niet met z'n broer over de taliban kan spreken: hij kan namelijk ook bij de taliban zijn (CGVS, p. 6). Ook deze vaststellingen roepen vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid." Zoals de commissaris-generaal immers terecht aangeeft is het volstrekt ongeloofwaardig dat de persoon die verzoekende partij benaderde onmiddellijk zoveel gegevens over zichzelf zou prijsgeven, met name niet enkel het feit dat hij lid is van de taliban maar tevens zijn telefoonnummer en zijn plaats van afkomst, terwijl deze persoon weinig zicht had op de loyaliteit van verzoekende partij voor de taliban en aldus een enorm risico neemt verraden te worden door verzoekende partij.

Voor het overige blijkt dat verzoekende partij waar zij stelt dat zij geweigerd heeft zich aan te sluiten bij de taliban, dat zij tegenstander was, dat zij in Helmand tevergeefs naar werk had gezocht en beschoten werd bij terugkeer, dat zij nadien een dreigbrief vond en de inhoud daarvan citeert, en dat zowel zij als haar familie om al deze redenen te vrezen heeft voor de taliban, zich slechts beperkt tot het herhalen van haar verklaringen hetgeen geen afbreuk vermag te doen aan de motieven van de bestreden beslissing nu zij op die manier nalaat deze motieven in concreto te weerleggen.

2.8. Omtrent de verklaringen aangaande de reisweg naar Helmand, die door het commissariaat-generaal als ongeloofwaardig worden beschouwd, stelt de verzoekende partij dat de reis meerdere uren heeft geduurd en zij daarbij als passagier niet steeds haar aandacht op de reisweg heeft gehouden, waarschijnlijk zelfs een tijdje heeft geslapen. De verzoekende partij heeft niet gestudeerd, is analfabeet en is dus niet in de mogelijkheid wegaanwijzingen, zo deze al aanwezig zijn, te lezen. De verzoekende partij kent de route ook helemaal niet, aangezien zij voor deze trip amper haar eigen dorp had verlaten en dergelijke grotere reizen niet ondernam. Haar geografische kennis van het gebied is aldus zo goed als nihil. Het is dan ook niet onaannemelijk dat zij geen langs de reisweg gelegen punten kende.

De Raad sluit zich aan bij het motief van de bestreden beslissing dat stelt *"dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk met uw neef naar Helmand bent gegaan. Zo is het bevreemdend dat u zelfs niet in staat bent om één provincie te vermelden die u doorkruiste om richting Helmand te gaan. Ook over de namen van dorpjes waar u passeerde, heeft u geen notie (CGVS, p. 16). Daarentegen duurde de autorit lang genoeg zodat u de kans had om u daarover te informeren bij uw neef. U vertelt bovendien dat u bij de heenreis drie of vier keer van auto wisselde (CGVS, p. 16). Er kan op z'n minst verwacht worden dat u in staat zou kunnen zijn om toch de naam van een provincie of dorp tussen Nangarhar en Helmand op te noemen. Dit is in uw geval echter niet zo, hetgeen zeer opmerkelijk is"*. Zoals blijkt heeft de rit naar Helmand verscheidene uren in beslag genomen en werd er drie tot vier keer gestopt om van wagen te wisselen. In die optiek is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij niet bij machte is om zelfs maar één plaatsnaam te noemen, provincie of dorp, waar zij doorheen is gereisd. Immers kan ervan uitgegaan worden dat – gelet op de duurtijd en het stoppen onderweg tijdens de reis – op een gegeven moment wel degelijk gecommuniceerd wordt over de plaats(en) waar men zich bevindt of dat verteld wordt via welke weg men reist. Het argument dat verzoekende partij analfabeet zou zijn, dat zij tijdens de reis een beetje geslapen heeft en niet altijd haar aandacht op de weg heeft gehouden en zij nooit grote reizen ondernam, kan derhalve geen verklaring bieden voor haar totale onwetendheid op dat vlak.

2.9. Verzoekende partij herhaalt voor het overige slechts in het kort haar asielrelaas en meent geen hulp of bescherming te kunnen krijgen van de lokale autoriteiten tegen de taliban, doch de Raad wijst erop dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd zodat zij haar problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en haar betoog aangaande het geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten tegen de taliban aldus niet dienstig is.

2.10. Het eerste, tweede, derde en vierde middel kunnen niet worden aangenomen.

2.11. In een vijfde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat zij, op basis van wat zij in het eerste, tweede, derde, en vierde middel heeft uiteengezet, intussen wel voldoende elementen heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming. Volgens haar is er in casu wel degelijk een reëel risico op ernstige schade indien zij zou terugkeren naar Afghanistan. Anders oordelen zou onredelijk en disproportioneel zijn.

2.12. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij evenwel haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen. Immers heeft de commissaris-generaal op omstandige wijze hieromtrent in de bestreden beslissing gemotiveerd, waarbij hij een beroep heeft gedaan op gezaghebbende bronnen die zich in het administratief dossier bevinden (administratief dossier, stuk 14, Landeninformatie). Verzoekende partij brengt geen argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze bevindingen.

2.13. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.14. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

2.15. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

2.16. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER